

28 decembrie 2014

O seară în București

Ajuns în acest punct al vieții mele, nu mai găsesc nicio plăcere să mă îmbrac elegant. Abia dacă o mai fac, când și când. Dar acum port un costum în dungi de culoare albastru-închis, iar pe deget am inelul meu preferat din onix negru. Destinația este Hotelul Epoque, o clădire de cinci etaje din centrul Bucureștiului. Recent construit, nu se află în starea de degradare pe care o au hotelurile mai vechi din oraș. Aici mă cazez de fiecare dată când vin în București.

Curtea hotelului este circulară și are un pavaj impresionant. În mod ciudat, în fața clădirii nu există niciun trotuar intens circulat. Paza este strictă și nimeni nu intră neinvitat.

Parcurg agale curtea circulară și intru în hotel.

Oaspeții de aici sunt, de obicei, fie români bogați, fie expați. E un loc elegant, un loc care trebuie văzut și în care trebuie să fii văzut. În barul hotelului se află multe românce tinere și frumoase care speră să-și găsească evadarea spre lumea occidentală. Se pare că social media creează un anumit gen de așteptări în această parte a lumii.

Nu voi sta decât o noapte aici. Fără bagaje, fără servietă, fără armă. Am o singură întâlnire, programată pentru mâine dimineață la ora 9:00, care va dura fix douăzeci de minute. Un interval generos având în vedere că urmează să mă întâlnesc cu președintele României. Acum sper că

Cu două ore în urmă

Planul astral

Vârtejul de lumini verzi și portocalii ale aurorei boreale brânzează cerul întunecat atunci când ajunge la o sută de kilometri deasupra emisferei nordice. Stelele licăresc, invitându-mă să mă apropiu.

Numele meu este Crew Thomas și sunt dependent (într-un mod bun) de senzația asemănătoare cu o călătorie cu Millennium Falcon, care știu că va urma acum: hiper-accelerație prin stratosferă și coborârea spre pădurea Hoiia Baci din România. De ce acolo? E o poveste lungă, dar nu mă deranjează să ți-o împărtășesc.

În România trăiește o fată. Nu una oarecare. E o visătoare lucidă care poate vedea viitorul. E specială. Natalia Net... Na. Ta. Li. A. Net. Numele ei îmi răsună în minte precum o poezie, iar eu o repet întruna. Na. Ta. Li. A. Net. O voi găsi și îi voi propune să facă un salt orbesc și periculos în viața mea. Majoritatea fetelor nu ar accepta, desigur. Dar ea s-ar putea să o facă. Umbli vorba că Natalia Net e o asasină. Dacă este adevărat, ar fi o mare bilă albă pentru ea.

Prima mea oprire de azi este la Hoiia Baci, o pădure veche de sute de ani. Toți românii știu că acolo se întâmplă lucruri ciudate. Mai mult decât atât, zeii au binecuvântat locul cu un flux de energie care susură prin pământ, împărtășit de toate creaturile ce sălășluiesc în pădure. Am nevoie

de multă energie, așa că mă opresc la Hoiia-Baci ori de câte ori vin în Europa.

Probabil că te întrebi: Cine e tipul ăsta? Răspunsul e: Sunt nimeni, sunt o fantomă. Mereu am fost așa. Am crescut într-o familie de militari, cu un tată sever și o mamă tăcută și retrasă. Tatăl meu a fost un tip dur și autoritar, așa că nu aveam prea mult timp liber. Ca o evadare, citeam mult science-fiction și aproape toate cărțile de știință care îmi cădeau în mână. A meritat.

După moartea timpurie a tatălui meu, am intrat la colegiu și am descoperit câteva dintre verigile lipsă din fizica cuantică. Asta mă făcea să fiu considerat un ciudat. Îmi place să cred că tatăl meu s-ar fi minunat de capacitățile mele și de eforturile pe care le-am depus ca să le obțin. Sau poate că nu. Poate că mi-ar fi dat, ca de obicei, un ghiont și m-ar fi întrebat, printre dinți, ce e cu toate aiurelile astea cuantice. Trebuie și vreau să îmi imaginez reacțiile lui, ca să pot închide un capitol încă deschis al vieții mele.

Probabil că te întrebi: De ce fizica cuantică? Eu o prezint drept un cumul de experiențe extracorporale în care conștiința se desprinde de trup și călătorește prin planul astral. Pot ajunge aproape oriunde. Uneori, corpul și conștiința mea călătoresc împreună. E un mod mai elegant de a descrie secvența cuantică necesară pentru proiectarea sau teleportarea corpului pe distanțe lungi. Când am descoperit modalitatea prin care să o fac, oamenii au observat. La puțin timp după aceea, am devenit spion. Dar asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

Iar acum? Întreaga lume e un dezastru total. Rușii câștigă detașat cursa înarmării cu rachete hipersonice, iar chinezii sunt hotărâți să câștige cursa pentru cucerirea spațiului. Ce ne aduc lucrurile acestea nouă, americanilor?

Numai neazuri.

Puși în fața unui scenariu catastrofal, cu calamități

Înserarea

Stau pe veranda căbănuței și privesc soarele dispărând după vârful copacilor. Pe cer se văd apărând, timid, stelele. Luminile de la sol nu sunt suficient de puternice pentru a le estompa. Mi se pare un loc liniștit. Nimeni din București nu poate da de mine aici. Simt o senzație de ușurare și bucurie întrucât fac ceva pentru țara mea, poate chiar și pentru mine. E timpul să mă pregătesc pentru întâlnirea cu oaspetele meu.

Azi-dimineață, după ce am făcut cunoștință cu Thomas, l-am invitat să treacă pe la căbănuța mea să bem un pahar sau să ne plimbăm după cină. Când au aflat că în incintă se află un american, membrii personalului au șușotit între ei toată ziua: „Păi nu erau americanii dușmanii noștri cu doar câteva decenii în urmă? Și acum să vină unul chiar aici, în complex?” Ei bine, iată că vine unul chiar în cabana mea. Îmi admir ținuta în oglindă. Oare e prea sumară? Aud un ciocănit în ușă. Tresar. Îmi îndrept postura și îl invit înăuntru.

Thomas intră și mă găsește în fața ușii dormitorului, îmbrăcată într-un furou negru. *Asta s-ar putea să-i atragă atenția.* Când trece pragul, îi fac pe furiș o poză cu telefonul mobil, apoi trag pe mine o rochie subțire, lungă și neagră.

— Stai puțin, prințeso! Credeam că telefoanele mobile și fotografiatul sunt interzise în campus.

Nici măcar nu a pomenit de furou.

— Da, Crew, zic eu încet, ți-ai respectat partea de înțelegere, dar propun să mai facem una. Deocamdată nu am niciun răspuns pentru propunerea ta de a-mi părăsi țara și de a mă culca cu tine în fiecare seară, pentru a-ți atinge scopurile.

Pare deziluzionat de răspunsul meu direct și sinceritatea tăioasă. Ah, dacă m-ar putea vedea tata acum. Deocamdată, Crew nu pare nici prost și cu siguranță nici lipsit de fibră morală. Îl măsoar cu privirea din cap până în picioare. E curat și îngrijit. Oare e un egocentric? Vom vedea. Dar cu siguranță nu este un porc.

Destul! Îl trag pe Crew spre buzele mele.

Există săruturi false și săruturi adevărate. Primele sunt niște simple mijloace prin care ne satisfacem nevoile umane. Nu înseamnă nimic. Cele reale sunt delicioase, pasionale și exprimă dorința, declanșând sentimente profunde. Dorința duce la acțiune. Fără pasiune, nu există acțiune. Sărutul nostru e electrizant.

Nu am iubit pe nimeni până acum. Poate că a venit momentul ca asta să se schimbe.

Îi mângâi ușor obrații cu degetele și o sărut pe gât, apoi pe umăr. Îmi continui drumul spre sâni ei. Înțelegerea noastră e de domeniul trecutului. Picioarele îi sunt ușor depărtate. I le țin în aceeași poziție și, cu mâna, apoi cu limba, îi desființez orice încercare de a rezista. Tresare și îmi trage fața spre a ei, parcă vrând să mă înghită cu totul. Facem dragoste ca și cum se apropie sfârșitul lumii. Mult după aceea, adoarme în brațele mele, liniștită, răsfățată, respectată. O învălui cu îmbrățișarea mea așa cum niciun alt bărbat n-ar putea să o facă.

Visul

În vis, văd o femelă-șoim ridicându-se deasupra norilor. E dimineața devreme. Aterizează în cuibul său aflat în vârful unui copac. Puiul ei așteaptă să fie hrănit. Șoimul îl hrănește și își întinde aripile deasupra lui, una câte una, pentru a-l proteja în timp ce înfulecă un leș.

O privesc pe Natalia. Pătrunde repede în faza REM a somnului. Intrarea în faza REM se petrece, de obicei, la nouăzeci de minute de la adormire, asta dacă se întâmplă. Ea a intrat într-un somn REM adânc după doar câteva minute. Nu mă pot abține să îi șoptesc:

— Ce vezi acolo?

Stă nemișcată. Doar pleoapele i se mișcă. Chipul ei e calm, liniștit.

— Văd o femelă de șoim și puiul ei.

— Unde?

— Într-un cuib aflat aproape de vârful unui munte.

Am găsit, într-adevăr, o visătoare lucidă.

— Ce se întâmplă mai departe?

— Și-a părăsit cuibul. E furioasă.

Se schimonosește. Cuvintele ei se transformă în „Nu! Nu!” Se zvârcolește. Are un coșmar. „Crew, ajută-mă! Ajutor!” Îmi trimite telepatic îndemnuri în care mă roagă

CT împreună cu generalul David Petraeus, fostul director al CIA

Alături de Stanley McChrystal, fost comandant al Joint Special Operations Command

The Sun Ranch, Louisa, Kentucky, SUA

CT la Kremlin

Alături de marele jucător de tenis Marat Safin, cel care l-a învins pe Pete Sampras în finala turneului U.S. Open din 2000

